

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN TWEE
KLEINKINDEREN.

Marjan

Ik woon in de polder. Ik ben een wandelend poldermodel. Ook wel 'het stille midden' genaamd

“Nou, jij post anders ook nooit op Facebook hoe je erover denkt. Of op Twitter. Dus waar sta jij?” Vriendin is boos. Boos op de wereld, want er is een coronacomplot waar maar één mens rijk van wordt en dat is Bill Gates. Ik loop met mijn ogen dicht dat ik dat niet heb gezien. Zegt zij. Dus is ze ook boos op mij. Ze vindt het vreselijk dat ik niet inzie dat de coronapandemie is gestart om iedereen in de toekomst te vaccineren. Vriendin is ‘anti-vaccer’. Dus dat vaccin, waar de hele wereld reikhalzend naar uitkijkt, wil zij niet. Ze wil ook geen vaccin tegen polio. Of tetanus. Ze wil niks. Vooral omdat ze denkt dat het coronavaccin een stof zal zijn waardoor wij allemaal willoos worden. Dan is Bill Gates de baas. “Maar waarom zou hij?” vraag ik dan. Ik kan me niet voorstellen dat je de baas wilt zijn van de wereld. Wat haalt een mens zich op de hals? Helemaal geen menselijke taak ook. Nooit aan beginnen, zou ik aanraden. Mijn vriendin ziet dat anders. Ze ziet ook verbanden met ‘*Black lives matter*’, de wereldwijde beweging na de afschuwelijke moord op George Floyd. (Nu zeg ik daar iets over. Want ik had het kunnen beschrijven als ‘tragische dood’. Maar die nuance pikt vriendin niet op.) “Daar heb je ook geen statement over gemaakt!” zegt ze.

Inderdaad. Ik had dat kunnen doen. Ja.

Maar had ik het moeten doen? Nee.

Waarom doe ik het niet? Omdat ik denk dat het niets toevoegt. Ik hoor mijn mening deels in meningen van anderen. Dan ben ik het dus deels met hen eens. Er zit altijd wel een klein randje dat ik net even anders voel. Genuanceerder. Vergevensgezinder. Of scherper. En ik wil zo graag niemand de maat nemen. Want dat doen we constant. We nemen elkaar de maat. Genadeloos. De grootste schreeuwers in het debat zijn geen passen aan het zetten op een pad dat we samen kunnen bewandelen op weg naar begrip en liefde voor elkaar. Welnee. Die zijn keihard bezig anderen van dat pad af te duwen. Als je een stukje meewandelt, krijg je al gauw te horen dat je hier iets mankeert, daar iets tekortkomt en er eigenlijk niet helemaal bij hoort. Of dat je makkelijk praten hebt vanuit je vrijstaande huis met tuin en man en (klein)kinderen en hond. En dat is dan nog waar ook.

Ik ben dus niet van de polarisatie. Ik woon in de polder. Ik ben een wandelend poldermodel. Ook wel ‘het stille midden’ genaamd. We zijn met veel, in dat stille midden. We zijn heel divers. En we posten weleens wat op de sociale media. We posten de foto van twee jonge houtduiven op hun nest in de pruimenboom. Omdat we hopen dat onze vriendinnen dan vertederd raken. En minder boos.